

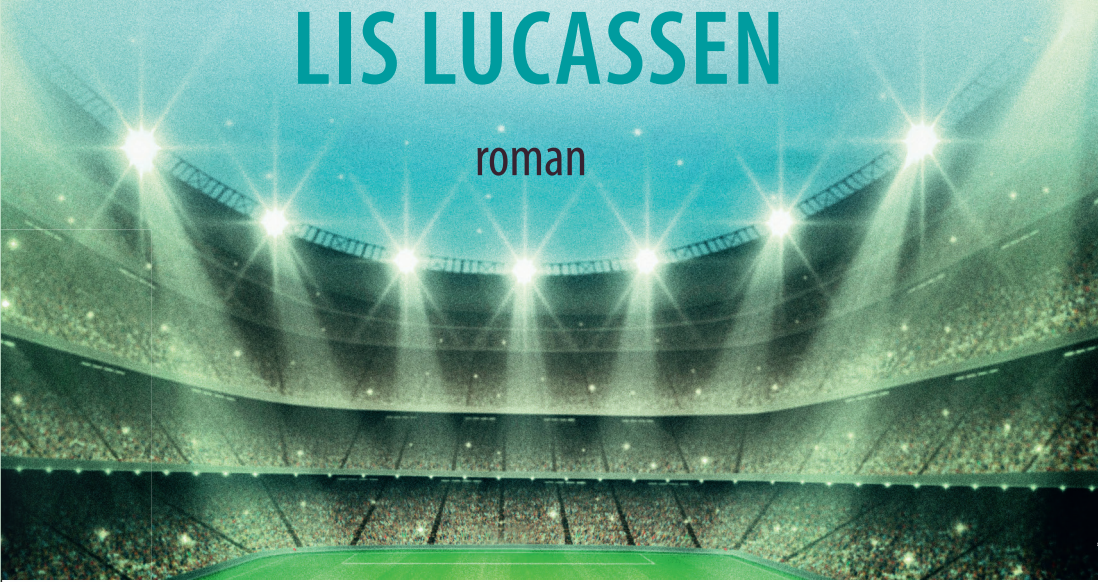


GRENZELOOS

Als liefde je overhaalt

LIS LUCASSEN

roman



GRENZELOOS

Lis Lucassen

Grenzeloos

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning



ISBN 9789401911122

ISBN e-book 9789401911139

NUR 340

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

Vormgeving binnenwerk Andries Mol, studio-mol.com

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

*Tell me who is gonna save me from myself
without you, I'm all alone*

The Weeknd ft. Kendrick Lamar
Pray for me

1

De geluiden vanuit de lange gang verstommen zodra ik mijn koffer en tas naar binnen heb gesleept en de deur achter me dichttrek. Ik zet een voorzichtige stap vooruit en voel me even een indringer. Tot ik beseft dat dit mijn kamer is. Mijn huis.

Ik ben er.

Ik heb mijn keuze gemaakt en ik ben er gewoon!

Onwennig kijk ik om me heen. Er staat een bed tegen de muur, een bureau naast een klein raam en een kledingkast tegen de andere muur. Verder is de kamer leeg, maar niet kil. Ietwat donkere plekken op de witte muren verraden de eerdere aanwezigheid van posters; de uitgevreten kringen op het bureau zijn de achtergebleven sporen van een kop hete thee, of misschien wel koffie.

Mijn oog valt op het prikbord dat boven het bureau hangt en waar een enkel briefje op is geprikt, precies in het midden.

No Regrets

Het schuinschrift is met dikke, zwarte stift op het papier geklad. De woorden echoën door mijn hoofd en als ik ze hardop uitspreek, eerst zacht en dan iets harder, vullen ze de kamer. Geen spijt. Misschien is spijt helemaal niet erg. Misschien had er beter kunnen staan: *No Guilt*. Geen schuldgevoel over de keuzes die je maakt. En als je je dan toch ergens schuldig

over voelt, is het ook niet erg, zolang dat maar vanuit jezelf komt. Niet vanuit een opgelegd idee van hoe het zou moeten. Hoe het hoort.

Ik buk en rommel in mijn tas tot mijn vingers een pen hebben gevonden. Ik haal hem eruit en loop naar het prikbord.

No Regrets.

Geen spijt.

Onder de scheve letters zie ik mijn eigen, rechte handschrift verschijnen. Stijfjes en in een saai blauw, vergeleken met de vrolijke letters erboven. Toch glimlach ik. Geen spijt. Zo moet dit jaar worden. Ik leg de pen op het bureau en draai een rondje in mijn kamer. Door de schaarse inrichting lijkt de kamer ruimer dan hij eigenlijk is. Het maakt me niet uit. Hoe klein ook, het voelt als een balzaal waarin ik vrij ben om te dansen tot mijn voeten zeer doen. Ik draai weer rond. En lach. Nog een rondje. Nog een lach. Dan zak ik achterover op het bed en laat eindelijk de jetlag toe, zodat de vermoeidheid over me heen spoelt.

Als ik weer wakker word, is het rond halfacht 's avonds, Pacific Standard Time, de tijdsaanduiding die ze hier hanteren aan de westkust van Amerika. Ik rek me uit, enigszins verward. Dan realiseer ik me dat het thuis rond vijf uur 's ochtends moet zijn. Mijn bioritme is totaal in de war. Ik ben klaarwakker, terwijl we hier de avond in gaan...

Nadat ik een vestje uit de chaos in mijn koffer heb weten te trekken, stap ik mijn kamer uit. Buiten is het warm in de nazomerzon, maar we zitten aan de kust, dus het kan best snel afkoelen. Ik controleer nog een keer of de keycard voor de centrale toegangsdeur van het studentenhuis en mijn sleutel in mijn zak zitten, en wandel dan de lange gang door. Mijn kamer is aan het einde. Prettig. Verscholen.

Ik neem de zes trappen naar beneden en passeer de tweede en eerste etage. Het is rustig in de gangen. Waarschijnlijk omdat het semester volgende week pas begint. De rust is gelukkig tijdelijk, want ik kan niet wachten om vol in dit nieuwe leven te staan, te vergeten en te ontdekken.

No Regrets.

Buiten is het warm, ondanks het briesje dat vanaf de pier mijn kant op drijft. De oceaan was mijn eerste stop toen ik vanochtend aankwam. Op de boulevard, mijn koffer als krukje, keek ik uit over het strand, de blauwgroene oceaan, de eindeloosheid ervan. Na een paar uur werd het drukker op de pier, een komen en gaan van mensen die mij niet kenden, me niet aanspraken op het feit dat ik zonder enig doel voor me uit staarde naar het golvende water, gewoon omdat ik daar zin in had.

Ik passeer de parkeerplaats van het studentenhuis en wandel verder over de weg. Ik volg het pad door het park dat aan de overkant is gelegen en verbaas me opnieuw over de ruimte, het groen, de ongedwongenheid die het universiteitsterrein uitstraalt.

Na het lanterfanten op de boulevard liet ik me door een taxi bij de Admissions Office afzetten. Daar gaven ze me naast de keycard en mijn kamersleutels ook een paar folders, waaronder eentje van een fietsverhuur voor studenten, die tot tien uur 's avonds geopend zou moeten zijn. Het is niet ver van het studentenhuis en na een paar keer zoeken via de verschillende paden die langs elkaar lopen en elkaar kruisen, vind ik het gebouw. Het doet me denken aan de fietsenstalling onder het station thuis.

De schuifdeuren glijden open als ik ervoor sta. De gekoelde lucht van een overdreven actieve airco dwingt me een pas naar achteren, waardoor de deuren voor mijn neus weer dicht zoeven. Ik zet een stap naar voren en de deuren gaan weer

open. Snel stap ik naar binnen en ik voel hoe de airco op mijn ogen slaat. Ik begin er spontaan van te tranen.

Oncharmant wrijf ik met mijn mouw langs mijn ogen en knipper een paar keer. Dan ontwaar ik een lange gele rij fietsen. Allemaal damesmodellen, waarvan de instap zo laag is dat zelfs iemand in vol ornaat klederdracht er gemakkelijk op kan stappen. Aan de muur erachter hangt een poster met gedragsregels. Een helm is verplicht, evenals een reflecterend hesje. Ik trek mijn wenkbrauwen op en denk aan Judith, die met een kleuter achterop en een peuter voorop en met twee volle boodschappentassen aan het stuur door het dorp fietst. Zonder helm. De gewoontes zijn hier ietwat anders, zo blijkt.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ hoor ik in een zangerig Amerikaans accent achter me. Als ik me omdraai, zie ik een meisje van ongeveer mijn leeftijd staan, misschien is ze net iets ouder. Haar zwarte haar staat in pieken op haar hoofd gedraaid. De lokken hebben een blauwe gloed en glanzen in het licht van de tl-buizen aan het plafond. Twee vriendelijke, blauwe ogen kijken me afwachtend aan. Mijn antwoord duurt waarschijnlijk te lang, want ze trekt haar wenkbrauw op en zuigt haar lip, waar ik een ringetje in zie glanzen, naar binnen. ‘Hallo?’

Gebiologeerd staar ik naar de manier waarop ze met haar tong langs het ringetje gaat. Niemand bij ons in het dorp heeft een piercing, of welke vorm van lichaamsversiering dan ook, en ook tijdens mijn studie in Nederland kwam ik niet veel in aanraking met dat soort mensen. Dat soort mensen... Ik schud mijn hoofd en walg van mijn eigen vooringenomenheid.

‘Een fiets...’ begin ik in het Nederlands. Het meisje frons. Snel ga ik over in het Engels. ‘Ik wil graag een fiets huren,’ herhaal ik en ik maak een zwaaiende armbeweging naar de fietsen.

‘Oké...’ Ze knikt en bekijkt me kort van top tot teen. Dan loopt ze naar een van de fietsen en trekt die uit de rij. ‘Deze is wel ongeveer op jouw hoogte. Je kunt ’m alvast meenemen het parcours op, dan zoek ik even een helm voor je.’

Even staan we afwachtend tegenover elkaar. Misschien heeft ze me niet goed begrepen? ‘Ik wil dus graag een fiets huren. Om op te fietsen,’ verduidelijk ik dan maar.

Ze knikt. ‘Jup, dat is normaal gesproken inderdaad wat mensen op een fiets doen, ja.’ Haar mondhoek krult omhoog, de piercing beweegt elegant mee.

‘Maar...’

‘Maar voordat ik je een fiets kan laten meenemen, moet je een rondje of twee op het parcours doen.’ Ze beweegt met haar kin naar een openstaande deur achter de rij fietsen.

Weifelend neem ik de fiets van haar aan en loop naar de plaats waar ze me overduidelijk wil hebben. Als ik op de overdekte binnenplaats sta, begrijp ik wat ze van me wil. Er is een heus parcours opgesteld, met een kruising, een heuveltje en een achtbochtje.

Net voor ik wil opstappen, komt ze achter me aan. Met de helm. ‘Wacht eventjes! Ik mag je niet laten rijden zonder deze.’ De manier waarop ze erbij lacht, doet me vermoeden dat dit allemaal een grapje moet zijn. Aan de andere kant, dit is Amerika, het land van de schadeclaims. Geen helm is geen verzekering, is geen fiets. Is geen bewegingsvrijheid. Ik onderdruk een diepe zucht en neem de helm aan.

‘Ik ben Dee, trouwens.’

‘Rebecca,’ zeg ik terwijl ik het ding op mijn hoofd zet en het riempje onder mijn kin vastmaak.

‘Oké, Becca, *may the odds be ever in your favor.*’ Als ik haar niet-begrijpend aankijk, haalt ze haar schouders op. ‘Geen grote Katniss-fan, zie ik... Ook goed. Geen probleem.’

Als ik opstap, puzzel ik de verwijzing eindelijk bij elkaar.

De meeste referenties aan moderne cultuur gaan aan me voorbij; het resultaat van opgroeien in een dorp diep binnen de polderkaders van de Bible Belt. Hoe het ook zij, nu moet ik eerst Dee ervan zien te overtuigen dat ik daadwerkelijk capabel genoeg ben om te fietsen.

Na drie rondjes hou ik het voor gezien, trap naar Dee toe, rem en spring vlak voor haar van de fiets af. 'En? Ben ik geslaagd?'

Ze lacht. 'Yeah, je eerste rondje was al ruim voldoende, maar je leek het zo naar je zin te hebben dat ik niet de moed had om je te zeggen dat je moest afstappen.'

Haar gegrinnik is zo aanstekelijk dat ik erin meega. Daarbij heeft ze gelijk. Om te laten zien dat ik wel degelijk prima kan fietsen, ben ik een paar keer flink het heuveltje af gegaan. 'Dus... ik mag de fiets huren?'

Dee knikt. 'Natuurlijk! Kom even mee naar binnen om de papieren in te vullen. Waar kom je eigenlijk vandaan?'

'Holland.' Ik haak het riempje onder mijn kin los en trek de helm van mijn hoofd.

'Amsterdam?'

'Nope. Een veel en veel kleinere plaats ergens in *the middle of nowhere*.'

Dee knikt opnieuw, alsof ze begrijpt wat ik niet zeg. 'Nou, Becca, dan heet ik je welkom in de goeie ouwe Verenigde Staten van Amerika. Ik hoop dat je hier vindt waar je naar op zoek bent.'

2

Het is de vijfde avond in mijn kamer en de jetlag houdt me nog altijd wakker. Het is even na halftien en eigenlijk kan ik wel wat slaap gebruiken. De dagen dat ik hier nu ben, vreten energie, maar telkens als ik ga liggen, vind ik geen rust. Alleen maar twijfel en onzekerheid. Emoties die ik niet wil voelen, die ik wilde achterlaten toen ik in het vliegtuig stapte. Tot nu toe is daar weinig van terechtgekomen.

Vanaf het bed staar ik naar het bureau, inmiddels gevuld met een laptop en een behoorlijke stapel boeken. Bovenop prijkt het boek waar de fietsverhuurster gisteren naar verwees. Ik heb nog niet de moed kunnen opbrengen om het te pakken en open te slaan, al brandt mijn nieuwsgierigheid bijna een gat in de tafel. Niemand kan me verbieden te lezen. Niemand kan me tegenhouden, en juist dat weerhoudt me er op dit moment van om het te doen. Ik kreun. Zelfs met een afstand van duizenden kilometers en acht uur tijdsverschil heeft mijn vader nog zeggenschap over me.

Ik draai me om en knijp mijn ogen stijf dicht. Zwarte en grijze golven dansen rond in mijn hoofd. Ik probeer zo krampachtig níet aan mijn ouders en aan Judith en David te denken dat ik alleen maar aan ze denk. Aan het gezicht van David toen ik vertelde dat het niet meer ging, zijn uitdrukking die zoveel op die van mijn vader lijkt. De mengeling van ongeloof en afkeuring, zijn mond zuinig samengetrokken en zijn ogen

iets vernauwd. Die blik en het feit dat ik mijn vader nu zag in het gezicht van David, maakte dat ik alleen maar zekerder werd van mijn besluit.

Om te voorkomen dat ik verder ga nadenken over thuis, sla ik mijn benen over de rand van het bed en kom overeind. Overmorgen beginnen de colleges. Het lesrooster hangt naast het briefje op het prikbord. Ik heb er meer dan zin in, absoluut, maar ik kan toch de nerveuze energie die door mijn lijf raast niet kwijtraken.

In plaats van een boek te pakken om me in te verliezen, gris ik de fiets sleutels van het bureau. Wat beweging zal me goeddoen.

Ik rij een rondje over de campus en geniet van de warmte die nog in de lucht hangt, van de steeds lager zakkende zon en van de oranje gloed die achter de gebouwen omhoogkomt en langzaam dreigt te worden opgeslokt door de blauwzwarte nachtlucht. De contouren van de maan zijn zichtbaar, een halve grijze boog aan de lucht. Eerste kwartier. Nog een paar dagen en dan lijkt het alsof er geen maan meer is, en nog een paar dagen en de cyclus begint weer helemaal opnieuw. Het is precies zoals ik me voel. Eerst was er even niets, een groot zwart gat, en toen begon ik opnieuw.

Achter de hoogbouw ligt de oceaan. Volgens mij is het dichtbij genoeg om erheen te fietsen. Ineens wil ik met mijn voeten in het zand staan, mijn tenen krullen en voelen hoe de maan de zwaartekracht bepaalt. Eb en vloed, een eeuwig spel van aantrekken en terugtrekken, waarschijnlijk heb ik het gewoon even nodig om mezelf aangetrokken te voelen, met de grond stevig onder mijn voeten. Sinds mijn vertrek uit Nederland heb ik het idee dat ik zweef. Weg zwart gat, weg zwaartekracht. Of dat een prettig gevoel is of juist beangstigend, daar ben ik nog niet over uit.

Stevig trap ik door. Het wordt nu goed donker, alsof iemand na lang twijfelen toch in een keer het lichtknopje uit heeft geknipt. Ik verlaat het universiteitsterrein en rij de weg op, die op dit tijdstip verlaten is. Er is geen fietspad, dus ik blijf dicht bij de berm. Er steekt een zacht briesje op en ik haal al fietsend het elastiekje uit mijn haar. De warme zomerwind aait mijn blote armen en ik kan de oceaan al ruiken. Alleen de bocht nog om.

De lamp op mijn gehuurde fiets bromt zacht en het volgende moment is het donker voor me. Het ding is uitgevallen. Als ik de bocht in draai, schijnen twee felle koplampen me tegemoet. Het licht is zo plotseling en zo in contrast met de duisternis om me heen dat ik erdoor verblind raak.

De berm is links naast me en ik geef een ruk aan het stuur. Ik voel hoe de banden loskomen van het wegdek. Naast me hoor ik het gepiep van autobanden, het schurende geluid van rubber op asfalt en ik besef direct hoe vreselijk veel geluk ik heb gehad. De opluchting is van korte duur, want de verandering in ondergrond maakt dat ik de grip kwijtraak. In een reflex knijp ik mijn ogen dicht en ik schiet door. Ik moet in de afrastering naast de weg terecht zijn gekomen. Prikkelraad zet zijn scherpe stekels in mijn arm en omdat ik niet direct stilsta, voel ik hoe het metaal een flinke jaap in mijn vel trekt.

Het doet pijn, maar pijn is goed, dat betekent dat ik nog leef. Voor hetzelfde geld voelde ik niets meer omdat ik vermorzeld was door de auto die te snel en aan de verkeerde kant van de weg de bocht nam. Voorzichtig doe ik mijn ogen open en staar een paar seconden als verdoofd naar de hemel. De sterren zijn als speldenknopjes door de donkere lucht verspreid.

Als ik daar nog in zou geloven, was dit het moment om een hogere macht te bedanken dat ik nog een tijdje langer op de aardbodem mag rondlopen. Maar ik weiger 'dank je wel' te zeggen tegen iets wat, als het al zou bestaan, tot zoveel wreedheid in staat is.

‘O. Mijn. God. Is ze dood?’ Een hoge stem, gevolgd door een gilletteje.

Een beetje verbaasd kijk ik in de richting van het geluid en opnieuw knijp ik mijn ogen dicht. De koplampen schijnen recht op me, alsof ik zojuist het podium heb betreden in een surrealistisch programma en iemand de felle spotlight op me gericht houdt.

Een silhouet dempt het licht en na een paar keer knipperen ontwaar ik vier gestalten, waarvan er een mijn kant op komt.

‘Alles oké?’ Dit keer niet een meisjesstem, maar een diepe bas.

Ik kijk omhoog, naar de jongen die zich bukt en de fiets van me af trekt. Ik had niet door dat het ding nog half op me lag. Voor zover ik kan zien, is er weinig kapot. Gelukkig maar, ik moet er niet aan denken om eventuele schade te betalen en al helemaal niet aan het bijbehorende gezeur van de verhuurder, de verzekering en thuis.

Een hand strekt zich naar me uit en zonder erover na te denken, laat ik me overeind helpen.

‘Heb je je pijn gedaan?’ Twee ogen nemen me onderzoekend op en het enige wat ik doe, is zwijgend en een beetje onnozel bedenken dat mijn helper vreselijk aantrekkelijk is. Donker haar, ik kan niet onderscheiden of het zwart of chocoladebruin is, krult net over de boord van zijn T-shirt. Zijn armen zijn gespierd. Hij heeft een rechte neus en volle lippen, en een lichte schaduw van stoppels maakt hem meer man dan jongen.

‘Gast! Misschien is ze in shock. Ze is lekker genoeg voor wat mond-op-mond-actie, trouwens.’ Het commentaar komt van een andere jongen.

Ik draai mijn hoofd en zie dat er twee jongens zijn en twee meisjes, waarvan er eentje ook naar voren komt.

‘Ik ken jou,’ begint ze, net op het moment dat ik me reali-

seer dat ze het meisje van de fietsenverhuur is. Dee, zo heet ze. Dat is vette pech, aangezien ik de fiets weer bij haar moet inleveren en zij nu weet wat ermee gebeurd is.

‘Ik ken jou,’ herhaalt ze en er klinkt een opgeluchte lach. ‘Amsterdam! Nee, wacht even, Rebecca, toch?’

Ik knik en wrijf langs mijn arm. Mijn vingers voelen iets kleverigs en ik dwing mezelf naar de flinke snee in mijn arm te kijken, waaruit een behoorlijke stroom bloed loopt.

‘We brengen je naar het ziekenhuis. Dat moet worden gehecht.’ De jongen die me overeind heeft geholpen pakt de fiets en tilt het ding naar de auto, een pick-uptruck zoals je ze hier wel meer ziet rondrijden. Moeiteloos deponeert hij de fiets in de laadbak. Natuurlijk, denk ik een beetje idioot, die sterke armen heb je niet voor niets. Misschien sjouwt hij wel elke dag met fietsen rond.

Dee pakt mijn arm, de arm die niet lijkt te zijn gecast voor een scène uit een horrorfilm, en schudt haar hoofd. ‘Dat was een behoorlijk strakke actie van je. Je vloog zo de berm in.’

‘Het spijt me vreselijk,’ mompel ik als antwoord, ‘maar ik geloof dat de fiets nog heel is.’

Dee blijft vlak voor de truck staan en draait zich een kwartslag naar me toe. ‘Wat spijt je precies? Die klootzak daar reed je bijna van je sokken.’ Ze knikt naar de andere jongen, die tegen de auto geleund staat, zijn arm losjes om het andere meisje heen geslagen. Hij kijkt me strak aan, glimlacht dan en voegt er voor goed gebruik ook nog een knipoog aan toe.

‘Je moet hem maar gewoon aanklagen, of zo,’ zegt Dee, met een scherpte in haar stem die ik nog niet eerder bij haar heb gehoord. Bij de fietsverhuur was ze superaardig. Al is dat misschien ook wel logisch, aangezien ze daar aan het werk was. En hier is ze ook heel vriendelijk, lief zelfs, hoe ze me voorzichtig mee naar de auto neemt. Haar blik glijdt over me heen en ik zie niets dan lichte bezorgdheid in haar ogen.

‘Dee, hou je mond dicht.’ De jongen praat met dubbele tong.

Dee trekt zich weinig van zijn commentaar aan en steekt vrij elegant haar middelvinger naar hem op. ‘Fuck jou, Jackson.’

Jackson likt langs zijn lippen en trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Nou graag, schatje. Maar ik dacht dat je niet van de pie-mels was? Ik ben er wel voor te porren, als jij eindelijk wilt toegeven dat je niet zonder me kunt.’

Ik probeer de rappe uitwisseling van woorden, zo te horen beledigingen, te volgen, maar ik merk dat de schrik eindelijk zijn weg door mijn lijf heeft gevonden en de adrenaline van het moment uitgewerkt dreigt te raken.

‘Allebei ophouden. Jackson, hou je dronken kop dicht voor je dingen zegt waar je spijt van gaat krijgen,’ komt de behulpzame jongen tussenbeide. ‘Ga maar in de achterbak zitten en let op die fiets. Dee, neem je vriendin mee. Nu rij ik wel verder, verdomme.’

Het andere meisje wordt door een lachende Jackson meegetrokken, de laadruimte van de auto in. Besluiteloos blijf ik staan. Ik ken deze mensen niet. Alleen Dee, en hoe aardig ze ook lijkt, ik heb haar nog maar één keer eerder gezien.

‘Becca, we moeten echt even naar het ziekenhuis om naar die arm van je te laten kijken.’ Dee trekt aan mijn hand, maar ik beweeg niet mee. ‘Thor, wacht even.’

De jongen met het donkere haar, Thor dus, komt naar ons teruggelopen. Of gelopen... Hij neemt bijna koninklijke stappen, vol zelfvertrouwen overbrugt hij de paar meter tussen ons. Thor... de heidense god van de donder. Zijn naam is meer dan passend.

‘Wat is er aan de hand?’

Ik moet omhoogkijken om hem recht aan te kunnen kijken. Hij is een kop groter dan ik. ‘Ik... ik ken je niet en...’ Mijn stem sterft weg.

Thor neemt mijn woorden in overweging en knikt dan. 'Geef je telefoon eens.'

Ik voel in mijn broekzak en tot mijn grote opluchting is mijn telefoon niet uit mijn zak gevlogen. Als ik het ding ontgrendel, haal ik opgelucht adem. Hij doet het nog. Ongeduldig houdt Thor zijn hand op en ik begrijp dat hij wil dat ik mijn telefoon aan hem geef.

Mooi niet. Ik buig mijn arm en klem mijn telefoon met twee handen tegen mijn borst. De pijn schiet door mijn gehavende arm.

Hij schudt zijn hoofd en laat zijn hand zakken. 'Ook goed.' Vervolgens haalt hij zijn eigen telefoon uit zijn zak en maakt een foto van zichzelf. 'Wat is je nummer?'

'Jongen, serieus? Gladde manier om een chicks nummer te krijgen,' klinkt het vanuit de laadbak.

Dee steekt opnieuw haar middelvinger naar Jackson op, die zich luid lachend achterover laat vallen.

'Ik stuur je die foto. Voor als de politie je lijk ergens in de goot tegenkomt. Dan weten ze direct wie je heeft omgebracht en kan het recht zegevieren. Voel je je zo wat veiliger?'

Niet bepaald, wil ik zeggen, maar mijn stem heeft me in de steek gelaten. Lekker dan, ik zou niet eens om hulp kunnen gillen als ik hier werd vermoord.

'Godsamme... Je bent al net zo'n eikel als die dronken sukkel daar.' Dee zucht en loopt naar de auto, stapt in en trekt de deur met een knal dicht.

Wat moet ik doen? Mijn arm begint steeds meer pijn te doen en eigenlijk voel ik me inmiddels behoorlijk draaierig. Fietsen lukt niet meer, zeker niet omdat mijn fiets momenteel in de laadbak van een zwarte truck ligt, waarin twee mensen zo te horen luidruchtig en nogal klef met elkaar aan het zoenen zijn. Besluiteloos wrijf ik met mijn duim over mijn telefoon. Ik zou het hele eind terug kunnen lopen of misschien

een taxi bellen, maar hoe ga ik uitleggen waar ik in hemelsnaam ben? Dat weet ik niet eens. Ergens bij de oceaan... Dat lijkt me nogal een breed begrip.

‘Hoe heet je eigenlijk?’ Zijn woorden klinken een stuk zachter nu. Hij heeft een warme stem en ik begin me iets te ontspannen.

‘Rebecca.’

‘Oké, Becca,’ begint hij en het valt me op dat hij mijn naam op dezelfde manier afkort als Dee deed, de eerste keer dat ik haar zag en zonet weer. ‘Ik wil je gewoon even naar het ziekenhuis brengen en die idiote klootzak van een vriend van me thuis afzetten. Hij is dronken. En toch hoop ik dat je geen aangifte tegen hem gaat doen, maar die keuze is helemaal de jouwe natuurlijk. Maar alles zo bezien en besproken, zit je hier wel met een nare snee in je arm waar even naar gekeken moet worden en die waarschijnlijk gehecht moet worden. Dus...’

Ik overweeg zijn woorden en besluit dat hij gelijk heeft. Het heeft geen zin om hier aan de kant van de weg te blijven staan, zeker niet nu mijn enige vervoermiddel in de laadbak van een auto ligt. Wel heeft het zin om zijn aanbod aan te nemen, dus ik ratel mijn Amerikaanse nummer voor hem op. Zoals beloofd piept een paar seconden later mijn telefoon. Als ik kijk, zie ik inderdaad een berichtje van een onbekend nummer.

‘Dus...?’ Thor houdt zijn hoofd iets schuin en de glimlach die rond zijn lippen krult, maakt hem adembenemend mooi. Heidense god-waardig, zelfs. Snel loop ik langs hem heen naar de truck, voor ik iets stoms kan doen als struikelen over mijn eigen voeten omdat ik ben afgeleid door zoiets oppervlakkigs als de knapste man die ik ooit heb ontmoet.

3

De Spoedeisende Hulp van het ziekenhuis is een rumoerige plek. De wachtkamer is gevuld met bijna twintig mensen, zo divers als maar kan. Er zijn een paar andere studenten, ik neem tenminste aan dat het studenten zijn, aangezien ze een trui aanhebben met het logo van Caltech erop en daaronder een verwijzing naar The Sharks, het footballteam van de universiteit. Football is hier groot, de Amerikaanse variant dan.

Eat you alive, lees ik op een van de shirts. Een vrolijke boodschap die de tegenstander vast schrik moet aanjagen, maar ik vind het vooral komisch. De haaienkop erboven is een karikatuur van de roofvis, met natuurlijk een rij vlijmscherpe tanden en een paar druppels bloed die uit zijn bek druipen.

Met onregelmatige intervallen worden er mensen opgeroepen door telkens een andere verpleegkundige of arts, die er allemaal even vermoeid en gehaast uitzien. Een van de verpleegkundigen heeft bij binnenkomst mijn gegevens opgeschreven en me vervolgens een blauwe handdoek gegeven om het bloeden te stelpen. Gelukkig is het een donkere kleur blauw, zodat de bloedvlek die er inmiddels in is getrokken niet zo opvalt. Daar is vast over nagedacht, denk ik, en ik voel hoe de zenuwen beetje bij beetje afnemen. Mijn buik rommelt en ik realiseer me dat ik nog niets gegeten heb. Ook

zo'n gevolg van die aanhoudende jetlag; als het hier etenstijd is, heb ik geen trek, en als het hier eigenlijk te laat of veel te vroeg is om te eten, krijg ik honger. In mijn flat is een grote gemeenschappelijke keuken, net zoals de wc's en douches gedeeld worden, maar het is vrij gebruikelijk om in de Mensa te eten of iets te halen bij een van de vele tentjes op de campus en daar vlakbij. Mijn maag rommelt nog een keertje en ik leg mijn hand op mijn buik. Een nieuwe verpleegkundige komt de bocht om, roept een naam en verdwijnt weer met een patiënt in haar kielzog.

Judith heeft een tijdje als verzorgende in een verpleegtehuis gewerkt voor ze met Aaron trouwde, en volgens haar waren de nachtdiensten het zwaarst. Die zal ze in ieder geval niet missen. Ik vraag me opnieuw af waarom ze zich niet heviger heeft verzet tegen de beslissing om te stoppen. Ze was goed in haar vak, dat weet ik zeker. Judith is barmhartig en zorgzaam, precies het type dat ze nodig hadden op de verpleegafdeling.

'Zit je nog steeds te wachten?'

Ik schrik op van Thor, die zich naast me op een van de fornicastoeltjes laat zakken. Hij en de anderen hebben me bij het ziekenhuis afgezet en zijn daarna weggereden. Dee zou de fiets naar de verhuur rijden en Thor zou Jackson en zijn vriendin naar huis brengen. Hij had wel gezegd dat hij terug zou komen als hij iedereen had afgezet, maar ik dacht dat dat gewoon een vorm van beleefdheid was. Net zoals het beleefd van mij was om hem te bedanken voor alle moeite om me naar het ziekenhuis te brengen.

'Je had niet helemaal terug hoeven komen,' zeg ik zonder hem aan te kijken. Iedere keer als ik naar hem kijk, gebeuren er heel bijzondere dingen in mijn lijf. Dingen die ik op dit moment niet wil analyseren, en misschien wel nooit. Dingen die ik niet herken, omdat ik ze nog nooit zo sterk heb gevoeld.

‘Je hebt een grappig accent. Dee zei dat je uit Nederland komt?’ Hij negeert mijn opmerking volledig en wacht rustig tot zijn vraag genoeg tot me is doorgedrongen om een antwoord te kunnen formuleren. Ik voel zijn blik, hoe hij me met zijn donkere ogen bestudeert, en ik knik ten teken dat hij goed is geïnformeerd.

‘Maar goed, *Dutch*, hoe komt het eigenlijk dat je...’

‘Kijk, daar zit The Shepherd!’

Voor Thor zijn zin kan afmaken, wordt hij onderbroken door een van de studenten in zo’n Caltech-shirt, die zijn vrienden aanstoot en vervolgens met een groepje onze kant uit komt. Een van de jongens wordt ondersteund door een paar anderen. Hij beweegt zich hinkelend voort en het is me niet helemaal duidelijk of hij zelf vooruitkomt of dat zijn vrienden hem zo’n beetje meeslepen. De reden waarom ze op de spoedeisende hulp zijn, is in ieder geval overduidelijk.

Thor staat op en recht voor mij speelt zich een typisch mannelijk ritueel af van op schouders kloppen en onhandige, halve omhelzingen.

‘Mooie wedstrijd tegen Minnesota afgelopen seizoen. Niet te geloven dat we gewoon drie keer op rij de winst hebben gepakt. Ze zeggen dat je gedraaft bent. Is dat waar? Waar zou je zelf willen spelen? Je komt niet uit de buurt hier, toch? Zou verdomde jammer zijn als je weggaat.’ Een van de jongens kijkt naar Thor en er ligt een soort verheerlijkte uitdrukking op zijn gezicht. Hij lijkt wel een klein joch dat voor het eerst oog in oog staat met zijn idool.

Ik onderdruk een grijns als Thor ongemakkelijk heen en weer schuift, zijn hand in zijn nek legt en even kort naar de deur blikt, alsof hij op zoek is naar de beste vluchtroute. Ik ken het gedrag, zo heb ik vaak genoeg zelf gekeken als iemand het weer nodig vond om vragen te stellen waar ik vreselijk ongemakkelijk van werd. Als je in een klein dorp woont en je

vader een essentiële positie binnen dat kleine dorp bekleedt, ontkom je daar simpelweg niet aan. Hier wel. Tenminste, dat geldt voor mij. Voor Thor ligt dat duidelijk anders. Ik zou op dit moment niet met hem willen ruilen en volg de uitwisseling met een mengeling van interesse en plaatsvervangend ongemak.

‘Je moet niet alles geloven wat mensen zeggen. Er wordt erg veel geluld,’ zegt hij uiteindelijk.

De jongens lijken de hint die hij geeft niet op te pakken. Ze praten ongestoord verder over een wedstrijd waarin Thor een of andere belangrijke prestatie leverde.

Hij is dus een atleet, bedenk ik terwijl ik het gesprek half volg. Dat verklaart het een en ander, zoals zijn gespierde armen en geweldige lichaam. Hoewel Thor een paar keer aangeeft dat hij hier met iemand is, blijft het groepje maar doorpraten, ik krijg een beetje medelijden met hem.

‘Rebecca Vanderlee?’

Ik hoor iets wat op mijn naam lijkt en kom omhoog. ‘Van der Lei?’

De oudere verpleegkundige kijkt op haar tablet en knikt. ‘Kom maar mee, lieverd.’

Als ik opsta en naar haar toe loop, zie ik hoe Thor zich losmaakt van het groepje jongens. Volgens mij is hij opgeluchter dan ik om de wachtkamer eindelijk te kunnen verlaten.

‘Sorry, schat, je zult even op de gang moeten wachten.’ De verpleegkundige draait zich naar hem toe en glimlacht vriendelijk. ‘Ah! Ik dacht al dat jij het was. Hoe gaat het met je knie? Wat fijn dat alles weer goed is gekomen. Het was nogal een schok. Harley, mijn man, was al bang dat het hele seizoen naar de... nou ja... je weet wel, was.’ Ze glimlacht even ongemakkelijk om haar woordkeuze, alsof ze zich herinnert dat ze aan het werk is en niet met een vriend in de huiskamer praat.

Thor werpt haar een glimlach toe die mijn hart een slag sneller doet slaan. 'Helemaal in orde en klaar voor het nieuwe seizoen.' Hij geeft haar een knipoog en flirt onbeschaamd met de vrouw die toch echt de vijftig al een paar jaar gepasseerd lijkt.

'Dat is geweldig om te horen. Ik zal het Harley zeggen! Hij volgt The Sharks al jaren, wilde onze jongens maar wat graag richting Football krijgen. Maar je weet hoe dat gaat, kinderen kiezen vaak het tegenovergestelde van wat hun ouders voor ze uitstippelen. Jamy is accountant en Martin werkt in de verpleging, de schat.' Dan richt ze haar aandacht op mij.

Ik was er eigenlijk al een beetje van uitgegaan dat ze me was vergeten en ik merk dat ik ademloos naar haar heb staan luisteren. Het besef dringt langzaam tot me door. Thor is bekend. Niet alleen onder zijn medestudenten, maar ook onder de inwoners van het stadje waaraan de campus grenst.

'Kom maar snel, lieverd. Dan gaan we direct iets aan die lelijke snee van je doen.' De verpleegkundige neemt me mee naar een kleine behandelkamer en stelt zich voor als Mandy. Ze bekijkt mijn arm en op haar gezicht verschijnt een blik van medelijden. 'Dat zal wel een litteken worden,' deelt ze me voorzichtig mee.

Ik haal mijn schouders op. Dan is dat maar zo. Ik kan me niet echt druk maken om een litteken op mijn arm.

Mandy en ik wachten op de arts, een jonge vrouw met prachtig zwart, krullend haar, die snel de snee hecht. Ze is net klaar als haar pieper gaat, waarna ze zo ongeveer de behandelkamer uit rent en nog een paar gehaaste instructies naar Mandy roept. Die verbindt vervolgens mijn wond en raadt me aan de plek goed in de gaten te houden. Als het gaat ontsteken, moet ik me melden bij de zorgpost op de universiteit. De hechtingen lossen vanzelf op. Dat zal een dag of acht duren. Morgen mag het verband er alweer af. Gelukkig.

‘Ik neem aan dat je een tetanusprik hebt gehad?’ Mandy is al druk aan het opruimen en stopt als ik beken dat ik niet beningeënt. Ze herstelt zich snel en zegt me te wachten.

Als ze terugkomt, heeft ze twee spuiten bij zich. ‘Nog nooit een prik gehad?’ vraagt ze nog een keer.

Opnieuw schud ik mijn hoofd. ‘Nope.’

Mandy tuit haar lippen, maar vraagt niet verder. Ze wijst naar een kruk en vertelt me dat ik een prik krijg die best even pijn kan doen, maar het goede nieuws is dat ik zelf mag kiezen waar. Ik kan er wat last van krijgen, een pijnlijke arm en misschien wat koorts, maar echt ziek zal ik er waarschijnlijk niet van worden.

‘Daar gaan we dan.’ Mandy glimlacht en duwt de naald in de gekozen plek: mijn bovenbeen. Het is een vreemde sensatie en hoewel het niet echt pijn doet, springen de tranen toch in mijn ogen. Ik krijg een blauwe pleister opgeplakt en ben zo weer een beetje in balans. Aan de ene kant een pleister op mijn been, aan de andere kant een wit verband op mijn arm.

Als ik Mandy weer naar buiten volg, zie ik Thor staan. Hij leunt met zijn schouder tegen de groen-witte ziekenhuismuur en draait zijn hoofd onze kant uit. Een glimlach verschijnt op zijn gezicht en opnieuw verbaas ik me erover hoe knap hij is.

In Amerika is alles groter en beter, beweerde de vrouw die naast me in het vliegtuig zat. Ze doelde waarschijnlijk op het land, de gebouwen en de porties die je in een restaurant geserveerd krijgt, maar ik begin inmiddels te vermoeden dat het ook geldt voor de mannen hier.

‘Klaar om te gaan?’ Hij vraagt het aan mij, maar Mandy geeft antwoord.

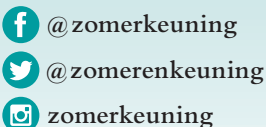
‘Zeker weten. Wees een beetje lief voor je vriendin en pas op haar. Ze heeft een behoorlijke smakker gemaakt en het kan best zijn dat ze de komende dagen nog een beetje last van haar arm houdt.’

~~IK DOE NIET AAN GOED. IK DOE ENKEL AAN GEWELDIG.~~ ~~DAAR ZUL JE NOG WEL ACHTER KOMEN, BECCA~~



De Nederlandse Rebecca gaat naar Californië om een semester te studeren, maar vooral om weg te vluchten van haar leven in Nederland. Op haar eerste dag ontmoet ze de eigenninnige Dee, die bij de fietsverhuur op de campus werkt. Niet veel later wordt Rebecca op de fiets bijna aangereden door een jongen die aangeschoten achter het stuur zit. Een van zijn vrienden is Thor, stiefbroer van Dee en ster van het footballteam. Hij maakt een vuur in haar los dat ze nooit eerder heeft gevoeld – zelfs niet voor David, de man met wie ze in Nederland nog altijd getrouwd is.

Lis Lucassen is de auteur van de populaire new adult-serie *Hitte*, *Razend* en *Zomer*. Daarnaast schrijft ze thrillers onder haar naam Olga Hoekstra. Deze duizendpoot is ook nog journalist, uitgever en vertaler – o ja, en moeder van drie dochters. *Grenzeloos* is het eerste deel in haar California Campus-serie.



Z&K

ISBN 978 94 0191 112 2 NUR 340



9 789401 911122

www.zomerkeuning.nl